

چکیده:

بافت فرسوده، به مفهوم فرسودگی کالبدی و اجتماعی، محصول تاثیر و تاثر متقابل فرایندهای اجتماعی و فضای جغرافیایی است. بدین سبب موضوع بهسازی و نوسازی بافتهای فرسوده شهری، همواره یکی از مسائل و چالشهای شهرهای امروزی است، که اندیشمندان حوزه های مختلف و مدیران شهری را به حیطة تلاش در جهت بهسازی و نوسازی آن کشانده است. در این راستا رویکردهای مختلفی چون بازسازی، بهسازی، نوسازی، توانمندسازی و ... در چند دهه اخیر مطرح شده و مورد آزمون قرار گرفته است. این اقدامات در ایران بصورت پراکنده و گاهاً متناقض با ویژگیهای بافت شکل گرفته که همین عامل دریده شدن بافت اجتماعی و فرهنگی را سبب ساز شده است. لذا تحقیق حاضر با هدف ساماندهی بافت فرسوده (مطالعه موردی محله فاطمه آباد) صورت گرفته است. جامعه آماری تحقیق را کلیه جمعیت شهر صومعه سرا تشکیل می دهند که ۲۰۰ نفر به طور خوشه ای طبقه ای به عنوان نمونه انتخاب گردید همچنین جهت گردآوری اطلاعات از پرسشنامه به عنوان ابزار کار استفاده شده است. پس از استخراج اطلاعات از پرسشنامه های پخش شده بین نمونه آماری جهت تجزیه و تحلیل آن از آمار استنباطی (t) استفاده شده است نتایج بیانگر این است. طبق نتایج تحقیق با بهبود ویژگی های مدیران، ساماندهی بافت شهری بهتر می شود، شاخص های توسعه نیز بر ساماندهی بافت شهری تاثیر دارد، با بهبود ساماندهی بافت شهری، فرسودگی عاطفی کمتر می شود. همچنین با بهبود ساماندهی بافت شهری، فرسودگی روانی و اجتماعی کمتر می شود. با افزایش فرسودگی عاطفی ترک شهر بیشتر می شود همچنین فرسودگی روانی و اجتماعی بر ترک شهر تاثیر دارد.

کلید واژه: بافت فرسوده، ساماندهی، فرسودگی روانی و اجتماعی، فرسودگی عاطفی